

Таццяна ЛАШУК
Якое вар'яцтва – самота...

Гэта, мабыць, святая зямля:
бусел крыжам ляціць над палямі,
дзе пакутнікаў узняла вайна.

Гэта толькі мая зямля,
дзе бабулін затоптаны ганак
грэў старога і немаўля.

Гэта толькі твая зямля,
дзе адкажа ад прашчураў рэха
і твае ўзгадаюць імя.

Якое вар'яцтва – самота,
калі пахне мёдам
шыпшына
і звініць як спякота
пчала.
Для мяне – хараство
і пялёсткаў пяшчота,
для пчалы – толькі ж забота,
сцяна муляра.
Філасофія – сябра ляноты:
і ў летні марудлівы час
разважаць асалода,
свой абвяваючы твар
што кожны з нас
у жыцці нелагодным
ці пчала,
ці пчаляр.

ІНФАНТА

З паклонам уклечаны крочыць
Келіх празрыстай вады;
Дзяўчынкі вясёлыя вочы,
Але прадчуванне бяды.

Мастак і малюе і сочыць,
Як дождж растае залаты:
Лёс Габсбургам жорстка прарочыць
Праклён – паміраць маладым.

Люстэрка пагасне аднойчы,
А што застанеца тады?..
Дзяўчынкі вяселья вочы,
Ды келіх празрыстай вады.

ПАЛАНЭЗ АГІНСКАГА

Калі ў бальных залах танцавалі
Тур вальса, хуткі тэмп англэза –
Ён не жадаў, каб людзі забывалі
Матыў высокародны паланэза.

Аб гонары, аб годнасці і волі,
Аб веры, аб ахвяры і малітве –
Мелодыяй, падказаннай анёлам
Ён прыгадаў ўсім людзям паспалітым.

І родны кут, прызначыўшы спатканне,
На памяць адарве галінку бэза...
З Радзімай немагчыма развітанне –
Яна жыве у гуках паланэза.

АД ЗОРКІ ДА ЗОРКІ

Зорка Венера гарыць над зямлёй,
Хоць вочы Максімавы згаслі.
Што гэта: дар ці паэтаў праклён –
У нябёсах далёкае шчасце?..
Сыне Адама, радзімы тваёй
Кветкаў збіраю я кошык –
Згадаеш, як сінім красуецца лён
І вытканы слуцкі валошык.
Зорка Венера гарыць над зямлёй:
Час новыя вершы нам скласці,
І крылы дрыжаць, і ляціць матылёк –
Каханьня юнацкага шчасце.